

karkerên hemû welatan û gelên bîndest yekbin!

NIŞTIMAN

Sal: 1 Adar 1983 Hejmar: 1

ÇIKARKEN

Savunulan fikirlerin ve ileri sürülen düşüncelerin hayat bulması ve bunların en geniş yığınlara götürülmesi için kuşkusuz en etkin araç yayındır. Yayın salt olarak düşünceleri maddi hayata yansıtmakla kalmaz. O aynı zamanda etkin bir ajitatör ve kollektif bir örgütleyicidir de. Her dönemde yeni koşullara uygun olarak siyasi analizler yapmak, çözülmesi gereken acil sorunlara yanıtlar bulmak böyle bir yayının görevidir. Bu görevi tam anlamıyla, eksiksiz bir şekilde yerine getirebilmenin tek şartı ise, bilimsel sosyalizmi özümlemek ve proleterya'nın bağımsız siyasal çizgisini en katı ve tavizsiz bir şekilde savunmaktır. Yeni yayın organımız NIŞTIMAN bu ağır görev ve sorumluluklarının bilincinden hareket ederek yayın hayatına başlamıştır.

Bundan bir müddet önce KOÇKAK'ın sahipliği altında, biri Özel ek, yedi sayı yapan Qêrîn hakkında da bir kaç söz söylemeden geçemeyeceğiz. Bilindiği gibi Qêrîn, sömürgeci-faşist generallerin iktidarı gaspedişlerinin birinci yılında, yani 12 Eylül 1981'de yayın hayatına başladı. O günkü koşullarda Qêrîn'in periyodik bir yayın organı olarak yayın yapması hedefleniyordu. Ancak, Qêrîn'in 4-5

sayısında da belirtildiği gibi, Qêrîn bazı tartışmalara neden oldu. Gerek bu tartışmaların yattığı bazı olumsuzluklar, gerekse girdiğimiz süreçte yeni bir yayına gereksinim duyulduğundan Qêrîn'in yayın hayatına son verilmiştir. Bundan böyle yeni yayın organımız NIŞTIMAN, tespit ettiğimiz hedefler gerçekleşinceye kadar yayın hayatını sürdürecektir.

NIŞTIMAN'ın yayın hayatına başladığı bu dönemde dünya yeni gelişmelerle karşı karşıyadır. Özellikle kapitalist - emperyalist sistemin içinde bulunduğu buhranlar had safhaya varmıştır. Bu bunalımlar emperyalist metropollerde işsizler ordusunun her gün biraz daha çoğalmasına neden olmaktadır. Aynı şekilde bu bunalımlar, emperyalizme bağımlı, yarı bağımlı ülkelerde kendini daha şiddetli bir şekilde hissettirmektedir. Bu durum emperyalizmin giderek daha da saldırgan bir hale gelmesine neden olmaktadır. Özellikle ABD emperyalizminin tüm dünyayı tehdite yönelik silahlanma çabaları, insanlığı geniş boyutlu bir tehlikeyle karşı karşıya bırakmıştır. Emperyalist sistemin devam eden bu silahlanma çabalarının yanında, sistemin üyelerinin kendi aralarındaki çelişkileri de gün geçtikçe daha şid-

detlenmektedir. Milyarlarca dolar harcanarak gerçekleştirilen bu korkunç silahlanmanın giderleri kapitalist-emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfı, sömürge, bağımlı ve yarı bağımlı ülkelerdeki emekçi halkların sırtına yüklenerek, zaten çekilmez bir halde olan yaşamı daha da imkansız bir hale getirmektedir. Aynı şekilde, emperyalizmin bu denli hızlı bir şekilde silahlanmasını önlemek, veya muhtemelen emperyalist sistem tarafından başlatılacak bir dünya savaşına engel olmak için; bu savaşta bütün insanlığın imhasını önlemek ve böylesi bir savaş alternatifsiz bırakmamak için silahlanmak zorunda kalan Sovyetler Birliği de bu doğrultuda büyük harcamalar yaparak, sosyalist ekonominin gelişmesi için gerekli olan fonları harcamalar yapmak zorunda kalmaktadır. Ancak, böylesi bir savaş tehlikesinin tamamen önlenmesi, kapitalist-emperyalist sistemin varlığının sona ermesi ve sosyalizmin zaferi ile mümkündür. Zira sömürü sisteminin bu günkü biçimi olan emperyalist sistemin varlığı sağlaşılmaz kalmaktadır. Her ne kadar emperyalizm bu gün tüm dünyayı kapsamı içine alabilecek bir savaş göze alamıyorsa da, bunu bölgesel düzeylerde sürdürmenin çabası içindedir. Nitekim, Orta Doğu'da İsrail siyonizminin Lübnan ile-

rici güçlerine ve Filistin halkına karşı başlattığı savaş, giderek Orta Doğu'daki tüm ilerici güçleri hedeflemeye yöneliktir. Aynı şekilde İran'la Irak arasındaki, iki yılı aşkın bir zamandır devam eden savaşta emperyalizmin bu planının bir sonucudur.

Emperyalizm bir yandan bölgesel savaşları başlatıp, bunların kapsamını genişletmeye çalışırken, diğer yandan da savaşa hazırladığı ülkelerde gerici, askeri-faşist diktatörlükleri iktidara getirmeye çalışmakta veya iktidarda olanları var gücüyle desteklemektedir. Emperyalizm bu yolla ömrünü biraz daha uzatma istemindedir.

ABD emperyalizminin planlayıp destekleyerek iktidar olmasını sağladığı, faşist diktatörlüğün uygulandığı ülkelerden biri de Türkiye'dir. Elbette ki, Türkiye'de 12 Eylül 1980'de yönetimi gaspeden faşist cunta, sadece emperyalizm istedi diye iktidara gelmemiştir. Bunun yanın da Türkiye'nin yapısal durumu, Türk sömürgeci, tekelci-işbirlikçi burjuvazisini böylesi bir askeri-faşist darbeye zorlamıştır.

İşbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi, emperyalizmin yapısal bunalımlarından ve Türkiye'deki kapitalizmin çarpıklığından kaynaklanan istikrarsızlığına 12 Eylül öncesi mevcut siyasi organizasyon ve devlet yapısıyla çözüm bulamayınca, kurtuluşu 12 Eylül askeri-faşist darbesinde aramıştır. Böylece, daha 12 Eylül 1980'den önce planlanmış, ancak uygulamasına geçilemeyen "24 Ocak ekonomik istikrar programı" faşist cuntanın yönetime gelmesinden sonra uygulama alanına sokulabilmiştir. İhracata yönelik bir ekonomik-politikayı

amaçlayan bu program, Türkiye'de tekelci burjuvazinin gelişmesini hızlandırmış, orta ve küçük burjuvaziye iflase sürüklemiştir. Aynı program işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerini de korkunç bir yoksulluğun ve sefaletin eşiğine getirmiştir. Türk parasının değerinin diğer yabancı paralar karşısında sürekli değer kaybettirilmesi sonucu; bir yandan sürümden kazanma yoluna gidilirken, diğer yandan da içte çalışan insanların alım gücü asgari düzeyin altına indirilmiştir. Zaten fiyatların astronomik düzeye vardığı, ücretlerin ise dondurulduğu bir ülkede çalışan insanların alım gücünün asgari düzeyin altında olması kadar doğal bir şey olmaz.

Sömürgeci, işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi ekonomik alanda başlatmış olduğu bu yaptırımlarının siyasal alanda da engesiz olabilmesi için tüm muhaliflerine var gücüyle saldırmaktadır. Bu saldırıların en sivri ucu Türkiye işçi sınıfı ve bir bütün olarak Kürdistan halkına yöneltilmiştir. Sömürgeci - faşist diktatörlük, önüne koyduğu en önemli hedef olan toplumsal siyasal yapıya yeni bir biçim vermek için saldırılarını günümüzde de son süratle sürdürmektedir. On binlerce ilerici, demokrat ve yurtsever insanı toplama kamplarını aratmayan zindanlara dolduran faşist generaller çetesi, işkenceleri de sistematik bir şekilde sürdürmektedirler. İdam edilen ilerici-demokrat insanların sayısı her gün biraz daha kabarmaktadır. Sokak ortasında, dağ başlarında, evinde kurşunlanan yurtseverlerin sayısı belli değildir. Sömürgeci-faşist diktatörlük tüm ilerici demokratik kuruluşların

kapılarına kilit vurarak mal varlıklarına da el koymuştur. Onlarca insanı vatandaşlıktan çıkarmak kaydıyla, devrimci-toplumsal muhalafeti dağıtmayı amaçlamıştır. Türkiye işçi sınıfının ileri sendikal örgütü olan DİSK yasaklanmış, yöneticileri tutuklanmıştır. TÜRK-İŞ ise yasaklanmayarak, faşist diktatörlüğün atadığı Yüksek Hakemler Kurulu karşısında göstermelik olarak işçi sınıfı temsilciliği misyonunu üstlenmiştir. Türk-İş böylece, bir yandan işçi sınıfı üzerindeki ekonomik-politik baskıları, yine işçi sınıfı adına onaylarken, diğer yandan da sömürgeci-faşist diktatörlüğün oluşturmak istediği monolitik toplumsal yapıda sendikal örgütlenmenin tek adayı olma konumunu şimdilik muhafaza etmektedir. Grev ve toplu sözleşmeler yasaklanmıştır. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ile emekçi halklarının tüm demokratik kazanımlarını bir bir yok edilerek, faşist devletin kurumlaşması hızlandırılmıştır. Sömürgeci-faşist diktatörlüğün siyasi ve ekonomik çıkarlarını uzun dönem güvence altına alabilmek için hazırlanan "Anayasa", Türkiye ve Kürdistan halklarına zorla onaylatılmıştır. Faşist generaller çetesi ve onların yordakçası olan Danışma meclisi şimdi de yeni "partiler, seçim ve Sendikalar" yasasını oluşturma çabası içindedirler. Amaç, faşist devlete hukuki kılıflar bularak, o'nun yaşamını uzatmaktır.

Türkiye işçi sınıfı ve anti-faşist güçlerine karşı uygulanan bu baskı mekanizması, kuzey Kürdistan'da tüm bir halka uygulanmaktadır. Kürdistan'da sömürgeci baskılar faşist devletin himayesinde son kertesine varmıştır. Her gün yapılan köy

baskınları, tutuklamalar, işkenceler, operasyonlar, katliamlar Kürt dili ve kültürü üzerindeki ırkçı-şoven baskılar Kürdistan halkını imhaya yöneliktir. Sömürgeci-faşist diktatörlük bu saldırılarını; Kürdistan halkını tarihten silme ve yok etme doğrultusunda yoğunlaştırmıştır. Bu gün Kürdistan'da tam bir sefalet yaşanmaktadır. Sömürgeci faşist diktatörlüğün ekonomik-politikası özellikle Kürdistan halkını derinden etkilemekte, yaşam olanaklarını tamamen ortadan kaldırmaktadır. Kısacası, temelini tarihi geçmişi olan Kemalist diktatörlüğün anti-komünist ve anti-Kürt politikası üzerine oturtan sömürgeci-faşist diktatörlük, dünyada benzeri az görülmüş bir barbarlıkla halklarımıza ve işçi sınıfımıza saldırmaktadır.

Sömürgeci-faşist diktatörlüğün bu baskılarına karşı Türkiye ve Kürdistan Sol hareketlerinin geldiği nokta nedir? bu baskılara karşı bir alternatif güç oluşturulmuş mudur? Bu soruların cevabını verebilmek için Sol hareketin 12 Eylül öncesi durumuna kısa da olsa değinmek gerekir. 11 Eylül'e kadar Türkiye ve Kürdistan devrimci toplumsal muhalefeti, tarihinin hiç bir döneminde yaşamadığı gelişkinlik durumundaydı. İşçi sınıfı ve emekçi halklarımızın bu enerji dolu devrimci potansiyelleri dönemin siyasi ortamı içinde, dar gurupçu ve kısa dönemli çıkarlar doğrultusunda telef edilmiştir. Genel olarak küçük burjuvaziye tatmine yönelik olan bu tür anlayışlar, kendilerine hayali "kurtarılmış bölgeler" bile yaratmışlardır. İşçi sınıfının devrim anlayışı yerine tek tek gurupların devrim anlayışları hakim olmuştur. Dev-

rim sorununu sadece kendi sempoiz ve militan kadroları arasındaki bir sorunmuş gibi gören bu anlayışlar, içine düşmüş oldukları bu gafletten hareketle kendilerinin dışında hiç bir şeyi göremez duruma gelmişlerdir. İdeolojik mücadele-politik dostluk anlayışının yerine, "benim dışımda olan herkes, benim düşmanımdır" anlayışı tamamen hakim olmuştur. Türkiye ve Kürdistan Sol hareketlerinin içinde buldukları bu olumsuzluklar devam ederken, sömürgeci, işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi askeri bir darbeyle faşizmi dayatmıştır. Genel olarak Sol hareketlerin zaafalarını göz önünde bulunduran faşist generaller saldırılarını ilk etapta bu hareketlere yöneltmişlerdir. Böyle bir saldırıya hazır olmayan Sol hareketler ise büyük darbeler yemişler ve hatta bunlardan bazıları dağılma durumuna gelmişlerdir. Bir bütün olarak Türkiye ve Kürdistan devrimci toplumsal muhalefeti ağır yaralar almıştır. Binlerce örgütlü militan ya yakalanarak, ya da kurşunlanarak telef olmuşlardır. Bunlardan bazıları da ülkeyi terketmek zorunda kalmışlardır. Sol hareketin içine girdiği bu durumdan dolayı devrimci saflarda dağınıklık, yılgınlık ve karamsarlık gündeme gelmiştir. Sömürgeci-faşist diktatörlüğün uyguladığı pasifleştirme ve sindirme politikasının da etkisiyle bir çok demokrat, yurtsever insan devrimci saflardan uzaklaşmışlardır. Kurtuluşu, kendi kurtuluşlarında arayan insanların sayısı her gün biraz daha kabarmış ve hala da kabarmaktadır. Alternatifsizliğin getirdiği bu pasifizm ve vurdumduymazlık işçi sınıfı ve emekçi halklarımızı da etkilemiştir.

Sömürgeci-faşist diktatörlüğün işçi sınıfı ve emekçi halklarımız üzerindeki pervassızca baskıların devam ettiği bu dönemde, Türkiye ve Kürdistan Sol hareketi geçmişin olumsuzluklarını büyük oranda devam ettirmektedir. Diğer taraftan, faşist cuntanın iktidara geldiği dönemde yıldırdığı ve dağıttığı toplumsal muhalefette yeniden bir canlılık gözlenmektedir. Sömürgeci-faşist diktatörlüğün gerek ekonomik, gerekse siyasal alanda işçi sınıfı ve emekçi tabakalar üzerindeki baskısı giderek bu sınıf ve tabakalar arasında büyük hoşnutsuzluğa neden olmaktadır. Bu hoşnutsuzluğun gelecekte boyutlanacağı kaçınılmazdır. Ancak sorun salt olarak toplumsal muhalefetin güçlenmesiyle çözülmüyor. Nitekim, 12 Eylül öncesi de böyle bir muhalefet vardı. Fakat öndersiz olan ve doğru-devrimci bir yola kanalize edilemeyen bu devrimci toplumsal muhalefet 12 Eylülden sonra dağılmak ve ağır darbeler yemek zorunda kalmıştır. Dağılmanın temel nedeni ise kuşkusuz, sömürgeci-burjuva diktatörlüğüne karşı örgütlü bir alternatifin olmayışındadır. Bu alternatifin yaratılmayışındandır ki Sol hareket bu gün bu konumuna gelmiştir. Türkiye ve Kürdistan Sol hareketinin bu gün de önünde duran en acil görev budur. 12 Eylül'e kadar oluşturulması başarısız olan bu örgütlü alternatif gücü yaratmak... Sömürgeci-faşist diktatörlüğe karşı her türden mücadeleyi Türkiye işçi sınıfının iktidar ve Kürdistan halkının Ulusal Bağımsızlık ve Halk Demokrasisi mücadelelerinin potasında toplayarak bu örgütlü gücü yaratmanın zamanı gelmiştir ve hatta geçmiştir bile. Türkiye ve Kürdistan Sol ha-

reketi geçmişin eksikliğinden arınmak ve çocukluktan kurtulmak zorundadır. İçinden geçtiğimiz süreci proleteryanın siyasi çizgisi doğrultusunda değerlendirep, döneme uygun mücadele yöntemleri ve örgüt modelleri bulmak gereklidir. Böylesi ağır bir görevin elbette ki, dernek lokallerinde (Avrupa'da) yapılan tartışma ve seminerlerle, gazete sayfalarına çarşaf çarşaf alıntılar aktarmayla içi boş ve kof ajitasyonlarla yerine getirilemeyeceğini aklı başında her devrimci biliyordur. Halkının ve işçi sınıfının sorumluluğunu taşıyan her dürüst devrimci kişi ve örgüt bu konuyu objektif olarak değerlendirmek zorundadır.

Durum buyken, bu gün Türkiye ve Kürdistan siyasi yelpazesinde yer alan irili ufaklı bir çok örgüt hep bir ağızdan birlik sloganları atmaktadırlar. Da hası, bu sloganlar pratikte de uygulamaya geçmiş durumdadın Kuşkusuz Sol hareketin birlikten yana olması tavrı ileri bir adımdır. Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketlerinin en azından böyle bir alternatif üzerinde kafa yormaları doğrudur. Ancak, bir eksiklikten arınmak için ikinci bir hata yapmaya gerek yoktur. Daha başka bir deyişle "kaş yapayım derken, göz çıkarmamak gereklidir". Bundan dolaydır ki, oluşturulan ve oluşturulması düşünülen birlikler; neyin, kimin, nasıl bir birliği olduğu sorularına cevap vermeli ve önüne koyduğu hedefi net bir şekilde tespit etme durumunda olmalıdır. Yoksa, "işte birlikten yanayız ve bunu pratiğimizle kanıtıyoruz" diyebilmek için; esas olarak grup düzeyini korumaya yönelik olan bu çünkü "birlik" ve "cephe" lerle Türkiye ve Kürdistan devrimleri

ni gerçekleştirmeyi düşünmek, yalın bir dille ifade edilirse sadece bir aldatmacadan ibaretir. Genel olarak geçmişin olumsuzluklarından arınmayan bu anlayışlar, böylesi birliklerle geçmişin üzerine kalın bir çizgi çekme çabasındadırlar. Çünkü; daha düne kadar birliklerden, sadece kendi grup çıkarlarının korunmasını anlayıp, bu perspektiften hareket edenlerin, şimdi de yeni bir tavırla ortaya çıkmalarının -geçmiş gözardı edilerek- anlaşılacak hiç bir yanı yoktur. Bundandır ki, " her ne pahasına olursa olsun, birlik" sloganının arkasına gizlenmek esas soruna çözüm getirmekten çok uzaktır. Öyleyse nasıl bir birlikten yana olmalıyız? İşte can alıcı soru budur.

Birlik meselesinde, yukarda da belirttiğimiz gibi bir çok anlayış vardır. Bize göre esas alınması gereken birlik ise; Kürdistan'da Ulusal Demokratik Halk Devrimi'ni gerçekleştirecek, çesitli milliyetlerden Kürdistan işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel bütünlüğünü yaratmaya hizmet eden bir birlik olmalıdır. Şu anda oluşturulmaya çalışılan birlikler, Güç ve Eylem birlikleri olsa dahi, temelinde Kürdistan işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel öncüsünü, yani partiyi yaratmaya hizmet etmelidir. Böyle bir birlik salt olarak mevcut siyasi yapıların (birleşme olanağı olanlar) birleşmesiyle de sınırlı tutulmamalıdır. Zira, bu gün Kürdistan'da (kuzey) siyasi yapılar içinde yer alan kadro düzeyindeki devrimcilerden daha fazla insan dağılık bir haldedir. Gereğesi ne olursa olsun, şu veya bu hareketten ayrılmış

ve şu anda "bağımsız" olan samimi devrimcilerin de böyle bir birlik içinde yer almalarına olanak tanınmalıdır. Bu "bağımsız" kadrolar içindeki dürüst ve devrimci insanların böylesi bir birlik içinde yer alacaklarına biz kesinlikle inanıyoruz. Ama öncelikle böyle bir alternatif yaratmanın somut çabaları görülmelidir. Kısacası içinden geçtiğimiz bu sürece müdahale etmek gereklidir. Bu müdahalenin yollarını da yukarıda kısaca anlatmaya çalıştık.

Elbette ki, böylesi önemli bir meselenin çözülmesi kısa bir dönemde gerçekleşemez. Fakat en azından buna bir başlangıç yapmak gereklidir.

İşte yeni yayın organımız NİŞTIMAN, Kürdistan'da siyasi hareketlerin bu türden birlik çabalarını var gücüyle desteklemeye kararlıdır. Bu doğrultuda üzerimize düşen görevleri tek tek yerine getirmeye çalışacağız. Ancak şunu da belirtmek gerek ki, Türkiye ve Kürdistan Sol hareketlerinin büyük bir bölümünün olumsuzlukları bizi de olumsuz yönde etkileyebilir. Şimdiden gündemleşmesi olanaklı olan bu olumsuzlukları asgari düzeyeye indirmek için çaba sarfediyoruz. NİŞTIMAN yeni yayın hayatına başlarken, Kürdistan Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde henüz berraklık kazanmadığına inandığı ideolojik-siyasal sorunlara da gereksinim duyduğu oranda eğilecektir. Böylece NİŞTIMAN, çok önemli iki görevi üstlenmiş durumdadır; a- Kürdistan işçi sınıfının ideolojik-politik ve örgütsel birliğinin yaratılması için atılan her doğru adımı des-

teklemek, b- Kürdistan devrimin de henüz berraklaşmamış ideolojik-siyasal sorunları sayfalarında tartışmak.

Kuşkusuz, NIŞTIMAN'ın görevi sadece bu iki nokta ile sınırlı değildir. NIŞTIMAN, aynı zamanda ülkemizde ve dünya'nın diğer bölgelerinde cereyan eden olayları, devrimci gelişmeleri kendi yorumuyla birlikte okurlarına sunacaktır. Ayrıca Kürt halkının tarihi süreç içinde yarattığı değerlere; bir bütün olarak Ulusal ve Kültürel değerlere de yayınıımız sayfalarında yer ayıracağız.

Bilindiği gibi, bir yayının gerçek işlevini yerine getirebilmesi ve başta saydığımız özelliklerde bir yayın olabilmesi için; okuyucularının desteğine ihtiyacı vardır. Bu destek sadece maddi yardım şeklinde düşünülmemelidir. NIŞTIMAN aynı zamanda okuyucularından alacağı siyasi, kültürel, güncel olay ve yorumlarla siyasi ve kültürel bir yayın konumunda kitleye yönelik yayın hayatını sürdürecektir. Kısacası NIŞTIMAN için alışılmış değilmiş biçimde "abone ol abone bul" demeyeceğiz. Şiarımız; "NIŞTIMAN, Kürdistan halkının haklı mücadelesinin bir parçasıdır. Bu mücadeleye sen de katıl ve o'nu daha da güçlendir" şeklinde olacaktır.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

YAŞASIN NEWROZ !

Yeni bir gün, taze bir başlangıçtır Newroz.

Newroz'un, halkımızın uzun mücadele tarihinde özel bir yeri vardır.

Ve Newroz halkımızın zorbalığa karşı direnişinin sembolüdür.

21 Mart, yani Kürdistan ve İran halklarının direniş günü olan Newroz, aynı zamanda dünya ölçüsünde ezilen-mazlum halkların ırkçılıkla mücadele günü olarak ta bilinmektedir.21 Mart, bu nedenle gerek ulusal, gerekse uluslararası alanda büyük öneme haiz bir gündür.

Çok kısa ve özetlenmiş olarak Newroz, k öleci tahakküm, barbarlık ve kanemiciliğe karşı insanlarımızın insan olarak yaşama ve özgürce yaşamlarını idame ettirme eylemi olarak değerlendirilmeli ve kabul edilmelidir.

Bu gün de insanlarımız tüm haklarından yoksun bir durumdadır. Kürt ulusu,ulus olarak tuşak edilmiştir. Halkımız en basit ulusal ve demokratik haklarını dahi kullanamamaktadır.Sömürgecilik yaşamın her alanında en azgın bir tarzda ve pervazsızca sürdürülmektedir. Kürdistan halkı, geçmişten günümüze yüzlerce yıldır sömürüye,baskıya, zulme ve barbarca uygulamalara karşı direnişin en güzel örneklerini sunmuş, tüm zorluklarına rağmen bu güne ulaşabilmiş bir halktır.

Halkımız üzerindeki sömürgeci baskılar, her dönemde - dönemin özelliklerinden kaynaklanan - farklı nitelikte ve farklı boyutlarda hissedilmiştir.Ülkemiz Kürdistan 1514 yılında sömürge-

ci-feodal Osmanlı imparatorluğunun barbar ordularınca işgal edilmiş, 1639 Kasr-î Şirin antlaşmasıyla da İran ve Osmanlı imparatorlukları arasında hukuki formülasyonlarla fiilen ikiye bölünmüştür. Osmanlı ve İran sömürgeci imparatorlukları arasında uzun süre devam eden haksız savaşlarda savaş alanı olan ülkemiz, her seferinde,ama yeni baştan yakılıp, yıkıldı. Halkımız üzerindeki sömürgeci baskılar dinmedi, daha da arttırıldı. Halkımız sürekli kırıldı,katledildi. Kürt feodalitesi zaman zaman yerel feodal otoritesi için direndiyse de, direniş,güçlü sömürgeci imparatorluklar ve ittifakçıların da desteği ile kolaylıkla bastırılabilirdi.

Kapitalizmin dünya ölçüsünde gelişme kaydettiği 19.Yüzyıl boyunca -özellikle 19.Yüzyılın birinci yarısından sonra- Kürdistan sadece iki sömürgeci feodal imparatorluk arasındaki bir sorun olarak kalmadı. Büyük kapitalist sömürgeciler için iyi bir hammadde kaynağı ve meta ihrac alanı olan ve öyle değerlendirilen Kürdistan,sözkonusu güçlerce de paylaşılacak bir alan olarak ele alındı. Kürdistan'ın bu güne ulaşmasında, kapitalist sömürgecilerin 19.Yüzyıldaki politik manevralarının rolü büyük olmuştur.

Kapitalist sömürgecilerin sömürü alanlarına dahil edilen ülkemiz ve tutsak edilip köleleştirilmek istenen halkımız, 19. Yüzyılın birinci yarısından sonra ulusal bilincin gelişmesiyle birlikte, ulusal ve demokratik

hakları için; baskı, sömürü ve vahşiyane uygulamalara karşı bu yük direnişler gösterdi. Ancak, gerek sosyo-ekonomik olarak son derece geri oluşu, gerek modern sınıfların berrak bir şekilde ortaya çıkmayıp, gerek düşmanlarının birden fazla ve çok güçlü oluşu, gerekse güçlü düşmanlarına karşı halk güçlerini modern bir tarzda ve döneme uygun olarak örgütleyebilecek güçlü ve devrimci bir önderliği yaratamamış bulunması, direnişlerin kısa sürede ve kanlı bir biçimde bastırılmasına neden oldu.

Emperyalizmin ilk ortaya çıktığı 20.Yüzyılın başlarında sömürge Kürdistan artık dolaylı değil, direkt olarak emperyalistlerle muhatap olmaya, onların sömürü çıkarlarının dışları arasında sıkışmaya aday bir ülke konumundaydı. Öyle ki, sömürgeci Osmanlı ve İran imparatorlukları da gelişen emperyalizmin birer yarı sömürgeleriydiler.

Birinci emperyalist paylaşım savaşı yıllarında, savaş alanı olan Kürdistan, tarihin en büyük katliamlarına sahne oldu. Bir milyonu aşkın Ermeni'nin katledildiği 1914-1915 yıllarında, 700 bine yakın Kürdistan'lı da telef oldu. Birinci emperyalist paylaşım savaşında savaş alanlarına sürülen Kürdistan halkı, sömürü ve çıkar savaşı uğruna yüzbinlerce kayıp verdi. Kürdistan bir baştan bir başa viraneye çevrildi.

Birinci emperyalist paylaşım savaşının kızgın alevleri arasında, 1917'de Çar'lık Rusya'sında; işçi sınıfı, iktidarı burjuva iktidarını yerle bir ederek- alıp yeni bir çağı, proleter devrimler çağını açarken,

Osmanlı imparatorluğunun enkazı üzerinde de Türk ticaret burjuvazisi ulusal bir devlet kurmayı başardı. (Sınırlı bir anti-emperyalist niteliğe sahip Türk Ulusal Kurtuluş savaşına önderlik eden ticaret burjuvazisi, gerek savaş öncesi, gerek savaş boyunca ve gerekse savaştan sonra emperyalistlerle olan bağlarını hiç bir dönemde koparmadı.

Osmanlı imparatorluğunun yıkılması ve Türk ticaret burjuvazisinin iktidarı almasından sonra, emperyalistlerle Türk ticaret burjuvazisi arasında Lozanda (1923) bir anlaşma imzalandı. Bu anlaşmaya göre; daha önce iki sömürgeci imparatorluk arasında paylaşılmış bulunan Kürdistan, bu kez dört parçaya bölündü. Daha önce sadece iki sömürgeci imparatorluk tarafından sömürge olarak elde tutulan Kürdistan, bu kez emperyalistlerle birlikte yeni ve ulusal nitelikli devletlere terkedildi. Daha önce iki despot feodal sömürgeci güçle esas olarak muhatap olan Kürdistan, bu kez emperyalist ve kapitalist sömürgeciler ile muhatap olmaya zorlandı.

Kürdistan halkı Lozan paylaşım antlaşmasından sonra gerek yeni İran ve Türkiye sömürgeci burjuva diktatörlüklerine, gerek Irak'ta İngiliz emperyalizmine, ve gerekse Suriye'de Fransız emperyalizmine karşı Ulusal ve demokratik haklarını elde edebilmek, ulusal varlığını koruyabilmek ve insanca yaşayabilmek için, insanlık tarihinde ender rastlanan büyük bir fedekarlık örneğini göstererek direnmiştir. Yüzbinlerce seçkin evladını bu uğurda seve seve ölüme göndermiş, göndermesini bilmiştir. Ne var ki, her direniş kanla bas-

tırılmış, kalıcı bir yapı (devlet, federasyon, otonomi) oluşmamış ve sömürgecilik bu güne dek varlığını koruyarak gelebilmiştir. Kuşkusuz direnişlerin yenilgi ile son bulmasında bir çok neden vardır; Kürdistan'ın parçalanmışlığı, birden fazla sömürgeci güçle direkt muhatap olması, stratejik konumu, yeraltı ve yerüstü kaynakları bakımından son derece zengin oluşu, geri sosyo-ekonomik yapıya sahip oluşu v.b etkenleri sıralamak mümkün. Ancak tüm bu etkenlerin ve dezavantajların yanı sıra yenilginin belirleyici nedeni (sosyo-ekonomik yapıdan kaynaklanan) devrimci bir önderliğin yaratılamamış bulunmasındadır.

Newroz'un kutlandığı bu gün Kürdistan hala dört sömürgeci güç tarafından sömürge olarak elde tutulmaktadır. Kürt ulusu insanlık onuruyla bağdaşmayan bir tarzda ulusal kişiliği ayaklar altına alınarak kişiliksizleştirilmek istenmektedir. Kürdistan halkı, tarihte eğine çok az rastlanan baskılara maruz kalmakta, bir bütün olarak yok edilmek istenmektedir. Kürdistan'ı viraneye çeviren, bir kan deryası haline getiren sömürgeciler, hiç kuşkusuz dünya emperyalist sisteminden aldıkları güç ve destekle bu barbarlıklarını yapabiliyorlar. Çünkü günümüzde emperyalistlerden güç ve destek alınmadan, Kürdistan gibi sömürgeleri elde tutabilmek hemen hemen olanaklı değildir.

Günümüzde emperyalist sistem derin bir bunalım dönemi yaşıyor. Emperyalist sistemin bunalımı hiç kuşkusuz yapısaldir. Sürekli ve kalıcıdır. Dönem dö-

nem hafiflese bile tümünden atlatılması olanaksızdır. Özellikle son bir kaç yıldır çok ciddi bir sayfaya ulaşmış bulunan ve bir krize dönüşen emperyalizmin bunalımı, sistemi içten içe sarıyor. Emperyalist sistemin-başta ABD olmak üzere- saldırganlaşmasında yatan gerçek nedenlerden en önemlisi işte bu yapısal, kalıcı ve bu gün daha da ağırlaşan sürekli bunalımdır. Kuşkusuz, emperyalizmin bu kadar saldırganlaşmasına neden sadece emperyalist sistemin girdiği derin bunalım (ekonomik-politik ve sosyal) değildir. Sosyalist sistemin varlığı ve giderek güçlenmesi, kapitalist-emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfının emperyalist burjuvaziye karşı gösterdikleri direnişleri sömürge-yarı sömürge ve bağımlı ülke halklarının emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı ulusal bağımsızlık ve demokrasi uğruna yürüttükleri mücadeleleri, emperyalist sistemin daha da saldırganlaşmasında önemli ölçüde etkili olmaktadır.

Emperyalist sistem -başta ABD emperyalizmi olmak üzere- dünyanın şu ya da bu bölgesinde görüldüğü ve bilindiği gibi, bir taraftan mahalli ya da bölgesel savaşları kışkırtırken, yer yer yaratırken, diğer taraftan dünyayı tehdit eden Nükleer silahların (Nötron v.b.) imaline yönelmiştir. Soğuk savaş gündemleştiren emperyalist sistem, sosyalist sistem bünyesinde yer yer görülen sorunları derinleştirmenin yollarını arıyor. Her tür kışkırtmayı ihmal etmiyor. Sadece ülkeler düzeyinde değil, anti-emperyalist nitelikli siyasal hareketler, siyasal örgüt ya da partiler bünyesinde de

tahribatlar yaratıyor. Kendine bağımlı uşak, paravan ulusal kurtuluş örgütleri oluşturuyor. Zaman zaman da ulusal kurtuluş hareketlerinde ya da örgütlerin de ajanlar bulmaya, ileri kadroları satın almaya ve tümünden örgütü ya da hareketi parçalamaya özel bir itina gösteriyor. Emperyalist sistem çoğu kez bu tahribatları direkt olarak kendisi yapmıyor. Yeni sömürgeleri ya da bağımlılaştırdıkları uşak iktidarları devreye sokuyor. Bu gün, emperyalist sistemin ağırlıklı olarak üzerinde durduğu bölge ise hiç kuşkusuz Orta-Doğu'dur. Orta Doğu, gerçekten önemli bir bölgedir. Orta Doğu'nun bu önemi nereden kaynaklanıyor?

Orta Doğu yeraltı ve yerüstü kaynakları bakımından son derece zengindir. Jeo-politik konumu tartışılmayacak kadar önem arz etmektedir. Tüketim ve yatırıma elverişli büyük bir alandır. Toplumsal olarak geçiş süreci yaşanmaktadır ve sermaye ihracına uygun bir zemine sahiptir. Bol ve ucuz iş gücü potansiyelini bünyesinde taşımaktadır. Bol asker gücünü barındırmaktadır. Uluslar mozaiki diye adlandırabileceğimiz çeşitli ulusların bulunduğu ve ulusal sorunun henüz çözümlenemediği, çok ciddi boyutlarda seyrettiği, her an patlamaya hazır bir barut fıçısını andıran bir yapı arz ediyor. Ayrıca Sovyetler Birliğinin Orta Doğu'ya komşu olması ve çok yakın ilişkiler içerisinde bulunması Orta Doğu'nun önemini bir kat daha artırıyor.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalist sistem bir bütün olarak son otuz yılda büyük kayıplara uğradı. Asya'da; Viet-

nam, Kamboçya, Laos, Suriye, İran Afganistan v.b. Afrika'da; Gine, Angola, Mozambik, Güney- Yemen , Etyopia, Libya v.b. Latin Amerika'da; Küba, Nikaragua v.b. peş peşe alanlar kaybetti. Emperyalist sistemin bu gerilemesi ve girdiği derin bunalıma karşılık dünya devrimci sürecini teşkil eden üç devrimci bileşen gücün emperyalizme, sömürgeciliğe ve her türden gericiliğe karşı yürüttükleri mücadelenin boyutlanması ve gelişmesi, gelişip yaygınlaşması başta ABD olmak üzere emperyalist sistemi daha da geriletmiş, bunalımını derinleştirmiştir. Emperyalistleri yeni alanlara iten ve daha da saldırganlaştıran nedenlerden biri de budur. İşte emperyalist sistemi Orta Doğu'ya iten en önemli etkenler bunlardır.

Emperyalist sistem Orta Doğuda ne olursa olsun anlayışıyla sürekli kalmak, bölgeyi bir bütün olarak elde tutmak istiyor. Nitekim İsrail'in son saldırıları, yaptığı barbarlıklar ve gösterdiği vahşet emperyalizmin yeni çılgınlıklarına somut bir örnek durumundadır. ABD ve sistemin diğer üyeleri, İsrail siyonistlerini devreye sokarak bölge ve Arap gericiliğinin desteğiyle Filistin ve diğer ulusal ve toplumsal kurtuluş güçlerine büyük bir darbe indirmiştir. Kuşkusuz bu darbedesadece emperyalizmin, İsrail siyonistlerinin ve bölge gericiliğinin belirleyici ve tek etken olarak rol oynadığı ileri sürülemez. Başta FKÖ olmak üzere, bölgedeki tüm ilerici güçlerin zaafalarını da görmek gerekir. Bu görülmeden ve gerçekler çıplaklığıyla orta yere serilmeden sağlıklı çözümlere gidilemez. Filistin Ulusal Kurtuluş hareketi inkar edilmeyecek ölçüde büyük bir darbe ye-

miştir. Uzun dönem bunun sancılarını çekecektir. Bölgedeki ilerici güçler de belirli oranda bu darbeden nasibini almışlardır. Ancak emperyalist sistem tümden amacına ulaşmış değildir. Yeni bir takım oyunlar tezgahlamak peşindedir. Bu nedenle yeni bir başlangıcı ve yeni bir süreci birlikte yaşamak zorundayız. Bu başlangıç, yeni bir emperyalist saldırı, bu süreç ise yeni güçlerin boy vermesi şeklinde olacaktır. (ABD emperyalizminin sağladığı güvenceyle Orta Doğu'daki ilerici-devrimci güçlere ve anti-emperyalist yönetimlere tehditlerde bulunan sömürgeci, askeri-faşist cunta İsrail'e sağladığı aktif destekle de bir taraftan bölgedeki ilerici-demokrat hareketlere, diğer taraftan Filistin ve Lübnan ilerici güçlerine büyük darbeler indirmede rol oynadı.)

Başta ABD olmak üzere, emperyalist güçlerin Orta Doğu'daki tahribatları sadece bunlar değildir. Devam edelim.

ABD emperyalizmi Sovyetler'in Afganistan'a askeri müdahalesi ve İran'da faşist Şah diktatörlüğünün yıkılmasından sonra, bölgede yeni arayışlara, yeni güçler ve uşaklar bulmaya yöneldi. Bölgede sarsılan çıkarlarını korumak ve uzun vadede bölgede kalabilmek için çeşitli komplo ve sinsî planların içine girdi. İki yılı aşkındır devam eden ve haksız olarak sürdürülen İran-İrak savaşında dolaylı rol oynadı. (Bu savaş esas olarak emperyalist sisteme ve bölge gericiliğine hizmet ediyor. Emperyalist sistem bu savaştan azami ölçüde yararlanmak ve bölgeyi sıcak tutmak için çabalarına devam ediyor. Bu çabalarını ileride de sürdürecektir.)

ABD emperyalizmi, Türkiye'de faşist diktatörlüğün iktidar olabilmesi için, bütün gücüyle işbirlikçi Türk tekelci burjuvazisine destek oldu. Türk tekelci burjuvazisi ise girdiği ekonomik bunalımdan kurtulmak, gelişen Türkiye işçi sınıfı ve Kürdistan Ulusal Demokratik mücadelesini bastırmak, sırtında bir kambur gibi duran Orta burjuvaziyi mutlak egemenliği altına almak ve uzun vadede onu çürütmek; başta Sovyetler Birliği olmak üzere, bölgede gelişen anti-emperyalist ve ilerici nitelikli Ulusal ve Toplumsal kurtuluş hareketlerine ve nisbi de olsa anti-emperyalist iktidarlara karşı, ABD emperyalizminin ve Nato'nun çıkarlarını korumak için, ABD ve diğer emperyalist güçlerden aldığı destekle askeri-faşist darbeyi düzenledi. Sömürgeci, askeri-faşist cunta iktidarı gaspından günümüze kadarki dönemde, ABD emperyalizminin ve Türk tekelci burjuvazisinin -en gerici kanadının- tüm isteklerini harfiyen ve eksiksiz bir biçimde yerine getirdi. Türkiye ve kuzey-Kürdistan'da Yüzbini aşkın yurtsever insanı işkenceden geçirip, zindanlara doldurdu. Otuz aşkın yurtseveri idam sehpalarında katletti. Binlerce yurtsever devrimci-demokrat için idam cezası isteniyor. Binlerce kadını dul, onbinlerce çocuğu öksüz bırakan sömürgeci, askeri-faşist diktatörlük, yüzlerce yurtseveri sokaklarda kurşunladı. Binlerce değerli insanımızı sakat bıraktı. Halklarımızdan milyarları aşan miktarda para v.b. ni zorla gaspetti, ediyor. İlerici basın-yayın v.b. ni yasakladığı gibi, başta sendikalar ve siyasi partiler olmak üzere, tüm demokratik kurum ve kuruluşların

yaşamlarına son verdi. Uyguladığı ekonomik-politikasıyla da Türkiye ve Kürdistan halklarını açlığa mahkum edip, sefalete sürükledi. Ve bir avuç işbirlikçi tekelinin midasını şişirterek daha da sarkıttı. Yürürlüğe koyduğu yeni anayasayla faşizmi kurumlaştırmayı esas alan faşist diktatörlük, çıkarmayı planladığı partiler yasası ve oluşturmak istediği yeni Parlamento (sadece göstermelik bir parlamento olacaktır) ile de bunu pekiştirecektir.

Faşist diktatörlük, emperyalist politikanın bir gereği olarak bölge için (Orta Doğu) son derece tehlike arzeden ve bölgeyi tümden ateşe verebilecek boyutta ciddi gelişmelere malzeme sağlıyor. Yeni ve sinsî planların uygulanmasında bilinçli bir rol oynuyor. Başta Kürdistan halkımız olmak üzere, bölge halklarına ve Sovyetler Birliği'ne yönelik eylem planı'nın bir parçası olan "Çevik kuvvet"lerin Kürdistan'a yerleştirilmesini üstlenmiş durumda....

Kısaca, sömürgeci, askeri-faşist diktatörlük Türkiye ve Kuzey-Kürdistan'ı bir baştan bir başa zindana çevirmiş, ateşe vermiş ve kana boğmuştur. Bölgede ise, saldırgan bir politikaya yönelmiş ve emperyalizmin gözünlü uşaklığına üstlenmiştir.

Kürt ulusu ve Kürdistan halkımız, tabii ki sadece Türk sömürgeci, faşist diktatörlüğü tarafından ezilmiyor. O, diğer parçalarda da sömürgeciler tarafından eziliyor, katlediliyor ve sömürge olarak elde tutuluyor. O'nu, bir bütün olarak ezen, gelişmesini engelleyen ve geri

biraktıran Sömürgeciliktir. Türk Fars ve Arap gericiliği, şovenizmi, ırkçılık ve emperyalizmdir Kürdistan gerçeğinde yatan.

Özetle dünyadaki gelişmeleri bölgenin durumunu ve Kürdistan'ın yeni sürecini belirleyen ana etmenleri böylece kısaca da olsa gördükten ve genel hatlarıyla tespit ettikten sonra, yeni süreçle ilintili olarak, yeni döneme uygun mücadele yöntemlerine dönelim.

Saldırgan emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı ülkemizin bağımsızlığı, ulusumuzun kurtuluşu ve halkımızın özgürlüğü için mücadele etmek, mücadeleyi esas almak gerekir. Ama nasıl? Bu bölük-pörçük, yarın ne olacağı pek belli olmayan -hiç şüphesiz bu gidişle daha da kötü olacağı benzeyen- her an yeni yeni bunalımlara kaynaklık eden, çarpık eklettik ve hasta örgütsel yapılarla mı? Ya da temelde örgütlü mücadeleyi reddeden, örgüt olgusunu ve örgütlü yapının varlığını dinamitleyen ve her gün çağ gibi büyüyen, büyüyüp yaygınlaşan, yaygınlaşıp yeni sorunlar yaratan, uzun vadede burjuvaziye hizmet demek olan ve "bağımsızlaşma" diye adlandırılan tehlikeli gidişle mi? Bu gidişle setler çekmeden mi? Bu gidişi teşvik ederek mi? Genelde ve özelden kitleleri hedefsiz bırakarak mı? Hayır...

Sorun nedir? Gayet kısa, net ve açık olarak sorun; Ülkenin bağımsızlığı, Ulusun kurtuluşu ve Halkın özgürleşmesidir. Sorun, başta Kürdistan işçi sınıfı olmak üzere, en ileri kadroları, en ileri halk güçlerini örgüt-

lemek ve örgütlü güçler haline getirmektir. Sorun, dağılmış durumda bulunan kadroları birleştirmek, onları kaynaştırmak ve bir bütünün parçaları haline getirmek, onları tek bir merkezde; Ideolojik-politik ve örgütsel olarak bir tek merkezde toplamak sorunudur. Bunun için siyasi hareketlere ve devrimci kadrolara büyük görevler, büyük sorumluluklar düşüyor. Bu görev ve sorumlulukların her ne pahasına olursa olsun yerine getirilmesi gerekir. Ancak bunu yaparken sorunu ne aceleye getirmek, ne de sürece terketmemek gerekir. Ama sürece müdahale etmek ve bunu hızlandırmak lazımdır. Çünkü, Kürdistan'ın içinde yer aldığı bölge o kadar hızlı bir süreci yaşıyor ve olaylar o denli süratle gelişiyor ki, adeta zamanla yarışmak gerekiyor. Bu hızlı sürecin ve gelişen olayların, şimdiye kadar olduğu gibi gerisinden gidilmemelidir. Öyle ki; Orta Doğu'da her an her şey, ama her şey olabilir. Her saat tüm bölgeyi çemberine alacak boyutta sıcak bir ortam beklenmelidir. Bu kadar hassas bir bölgede bulunan Kürdistan'ın devrimci önderleri, sürecin ve gelişmelerin sürekli bir adım önünde seyretmeleri gerekir. Oysa bu güne kadar hep gelişmelerin, olayların gerisinden gidilmiş, gelişmeler ya da olaylar zaman aşımına uğradıktan sonra süslü cümlecikler kullanılarak genel yorumlarla yetinilmiştir.

Sonuç olarak: Kürdistan yeni bir sürece girmiştir. Kürdistan sorunu, önümüzdeki dönemde dünya güçler dengesinin gündemindeki bir sorundur. Orta Doğu'da güçler dengesi, yeni dönemde yeni güçlerle şekillenecektir.

Orta Doğu; kaynayan bir kazan ve çelişkilerin her gün biraz daha derinleştiği bir alandır. Bu kadar hassas bir bölgede bulunmamız çok daha duyarlı ve sistemli olmamızı zorunlu kılıyor. Ancak yukarıda da belirtildiği gibi, Kürt ulusunun kurtulu-

luşu ve Kürdistan halkı'nın özgürlüğü, çelişkilerin bu kadar kompleks olarak yoğunlaştığı bir dönemde ve çok ince politik hesapların yapıldığı günümüzde, mevcut yapılarla sağlanamaz. Bu nedenle, geniş bir ufka sahip, toparlayıcı, gerek dünya, gerek se ve özellikle dünya düzeyinde politik manevra alanını elinde bulundurabilecek yetenekte, yeni ama devrimci ve sosyalist bir önderliğe, partiye gereksinim vardır. Bu parti ve bu önderlik yaratılabilir. Yaratılmalıdır. Ve bilinmelidir ki, Kürdistan böylesi bir önderliğin beklentisi içerisindedir.

- YAŞASIN NEWROZ !

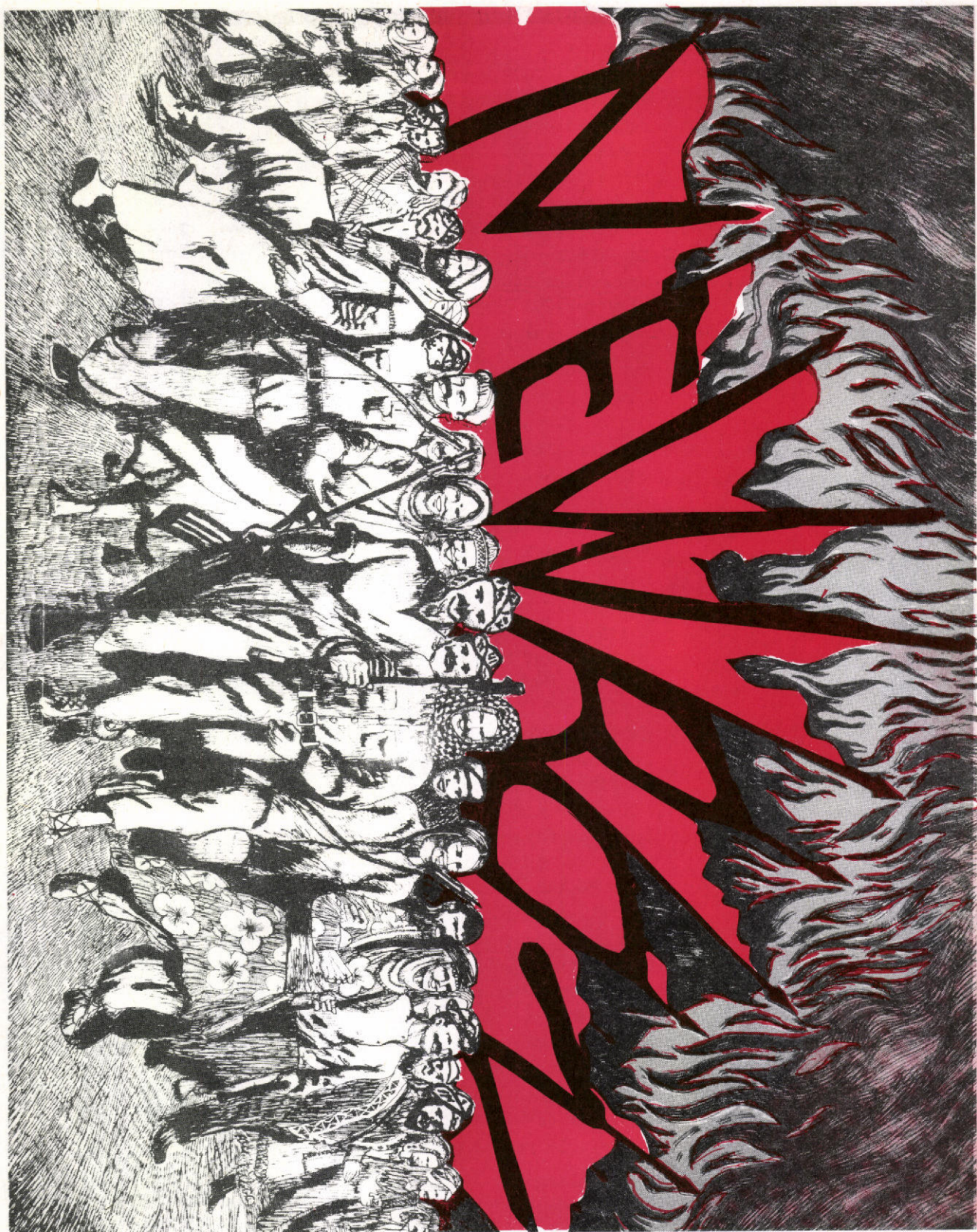
- YAŞASIN SOSYALİST SİYASAL GÜÇLERİN İDEOLOJİK-POLİTİK VE ÖRGÜTSEL BİRLİĞİ !

KARKERÊN HEMÛ

WELATAN

Û GELÊN BINDEST

YEKBIN !

XWEDÎ: KOÇ-KAK, Komela Çanda Karkerên Kurdistanê
SAHÎBÎ: KOÇ-KAK, Kürdistan İşçi-Kültür Derneği
UTGIVARE: Kurdistan Arbeter-Kultur Föreningen
NAVNÎŞAN : Post Box 7031, 63 07 Spanga, SWEDEN
ADDRESS :
POSTGIRO: 98 66 50-0

BIHA: 5 kr. /
1 D-Mark
50 Lira